

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	7
Prolog	11
Partea întâi	13
Partea a doua	117
Partea a treia	205
Pa a patra	315
Partea a cincea	423
<i>David Lodge - un Fielding postmodern?</i>	461

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu

David Lodge, *Small World*

Copyright © David Lodge, 1984

© 2001, 2003, 2011 by Editura POLIROM, pentru tra-
ducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea in-
tegrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub
orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în
format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică,
inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea
permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu po-
sibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gra-
tuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea
scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a
legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se
pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4,
040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LODGE, DAVID

Ce mică-i lumea!: O poveste din mediul universitar/
David Lodge; trad. și postf. de George Volceanov. –
Iași: Polirom, 2011

ISBN print: 978-973-46-2286-3

ISBN ePub: 978-973-46-2482-9

ISBN PDF: 978-973-46-2481-2

I. Volceanov, George (trad.; pref.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

DAVID LODGE

Ce mică-i lumea!

O poveste din mediul universitar

Traducere, postfață și note
de George Volceanov

POLIROM
2011

— Era ca și cum, după ce trecusem prin umbra morții, mi-aș fi recăpătat fără veste cheful de viață, pe care crezusem că mi l-am pierdut în mod irevocabil la întoarcerea din America. Într-un fel, mi se părea că am simțurile mai ascuțite ca niciodată. Mâncarea mă sfredelea cu aromele ei fine, ceaiul era înmiresmat ca ambrozia, iar femeia din fața mea părea insuportabil de frumoasă, cu atât mai mult cu cât nu-și dădea câtuși de puțin seama cât mă atrage. Era ciufulită și palidă, umflată de somn și, evident, demachiată. Seda liniștită, ținându-și ceașca de ceai în căușul palmelor, de vorbit nu prea vorbea, dar zâmbea discret la glumele soțului ei, de parcă le mai auzise. Ți spun cu mâna pe inimă, cred că-n situația de-atunci același lucru l-aș fi simțit pentru orice altă femeie cât de cât plăcută. În clipa aia Joy reprezenta pentru mine Femeia. Era ca și Eva lui Milton, visul lui Adam – s-a trezit și a văzut că-i aievea, vorba lui Keats. Brusc am început să mă gândesc ce frumoase sunt femeile. Ce duioase și generoase. Ce minunat, ce *firesc* ar fi să ocolesc masa și s-o cuprind cu brațele, să-mi așez capul în poala ei. Și-n tot acest timp Simpson îmi povestea ce sinistru e nivelul la care se predă engleza în liceele italiene. În cele din urmă s-a uitat la ceas și a zis că s-a făcut ora patru, așa că n-o să se mai bage în pat și mai bine o să pornească spre Milano cât mai e treaz și-o să se odihnească după ce-o să ajungă acolo. Mi-a spus că ia mașina Consiliului, așa că Joy o să mă poată duce la aeroport cu a lor.

— Știi ce-o să urmeze, interveni Morris, dar mai că nu-mi vine să cred.

— Avea bagajul făcut, așa că în câteva minute a și plecat. Ne-am luat rămas-bun și mi-a urât să am mai mult noroc cu zborul de-a doua zi. Joy l-a condus până la ușă și l-am auzit sărutându-se la despărțire. Când s-a întors în cameră părea un pic stânjenită. Halatul albastru îi era cam lung și trebuia să-i ridice un pic poalele când pășea – asta-i dădea grație, un aer discret medieval. Am observat

că era desculță. „Acum cred că vreți să vă întindeți puțin, mi-a spus ea. Mai avem un pat în camera lui Gerard, dar dacă vă culc acolo, s-ar putea speria dimineața, la trezire.” I-am spus că o să mă simt foarte bine și pe canapea. „Dar Gerard se trezește îngrozitor de devreme, mă tem c-o să vă deranjeze”, a ținut-o ea pe-a ei. „Dacă n-aveți nimic împotriva să vă culcați în patul din dormitor, eu m-aș putea muta fără probleme în camera copilului.” Nu, nu, am refuzat eu; ea a insistat și m-a rugat s-o scuz câteva clipe, cât să schimbe așternutul, iar eu am replicat că nici prin gând nu-mi trece să-i dau atâta bătaie de cap. Gândul la patul ăla care încă păstra căldura trupului ei mă înnebunea. Am început să tremur ca varga în sforțarea mea de a nu face un salt irevocabil în spațiul moral trăgând de fermoarul ei ca de coarda de deschidere a unei parașute și trântind-o pe podea.

— Iată o metaforă foarte reușită, Philip, îl complimentă Morris. Zău, nu-mi vine să cred că n-ai mai spus nimănui povestea asta!

— Ei, adevărul e că am pus-o pe hârtie pentru plăcerea mea, recunoscui Philip. Dar n-am arătat-o nimănui, urmă el, umplând încă o dată paharele. Oricum, iată-ne față-n față, uitându-ne unul la altul. Am auzit o mașină demarând în trombă la vale, probabil că era chiar Simpson. „Vă simțiți cumva rău? m-a întrebat ea. Tremurați tot”. Și ea dărdăia un pic. I-am spus că de vină-i, pesemne, șocul pe care-l avusesem. Că am o reacție întârziată. Mi-a mai turnat un strop de brandy și a dat și ea pe gât o dușcă. Simțeam că-și dă și ea seama că nu din pricina șocului îmi tremură genunchii, ci din cauza ei, a apropierei ei nemijlocite, dar, pur și simplu, nu-i venea să ia de bună ceea ce-i spunea propria-i intuiție. „Mai bine culcați-vă, o să vă arăt unde-i dormitorul”, mi-a zis ea. Am urmat-o în dormitorul mare. Era luminat doar de o veioză cu abajur purpuriu, instalată pe una din noptiere. Patul era mare, dublu, cu o plapumă de puf pe jumătate răsfrântă. Continuam să tremur ca frunza.

M-a întrebat dacă nu vreau să-mi aducă o sticlă cu apă fierbinte. La care eu i-am răspuns: „Un singur lucru m-ar putea face să nu mai tremur. Dacă m-ai strânge în brațe, aș...” Deși lumina din cameră era discretă, am observat că se făcuse roșie ca racul. „Nu pot, spuse ea. N-ar trebui să-mi ceri una ca asta.” „Te rog”, am stăruit eu și am făcut un pas către ea.

Nouăzeci și nouă la sută dintre femei ar fi ieșit imediat din cameră, eventual m-ar fi pălmuțit. Dar Joy a rămas pe loc. M-am apropiat de ea și am luat-o în brațe. Doamne, era minunat. Simțeam căldura sânilor ei trecând prin halatul de velur și prin cămașa mea. M-a cuprins cu brațele și m-a strâns ușor la piept. M-am oprit din tremurat ca prin minune. Mi-am lipit bărbia de umărul ei și suspinam și-i bolboroseam la ureche ce minunată e, și generoasă, și frumoasă, și ce extaziat eram s-o pot ține-n brațe și că mă simțeam iarăși legat de pământ și de forța vieții, și tot felul de aiureli din astea romantice. Și-n tot acest timp îmi priveam imaginea reflectată în oglinda mesei de toaletă, în lumina aceea stranie, purpurie, cu bărbia rezemată de umărul ei, cu mâinile mângâindu-i înfrigurate spinarea, de parcă m-aș fi uitat la un film sau aș fi privit într-un glob de cristal. Mi se părea imposibil ca toate astea să se-ntâmple cu-adevărat. Îmi vedeam mâinile cum alunecă spre mijlocul ei, cum îi cuprind fesele cu palmele, cum îi dau la o parte faldurile halatului și, pe tăcute, în sinea mea, i-am zis bărbatului din oglindă ești nebun, acuși o să se smulgă din brațele tale, o să-ți dea o palmă, o să țipe după ajutor. Dar ea n-a făcut nimic din toate astea. I-am văzut spinarea arcuindu-se și am simțit-o lipindu-se de mine. M-am dezechilibrat și m-am clătinat un pic, după care, recăpătându-mi echilibrul, mi-am schimbat nițel poziția și acum în oglindă îi vedeam chipul reflectat de-o altă oglindă situată în capătul celălalt al dormitorului și, Doamne, pe el se citea o totală uitare de sine, avea ochii pe jumătate închiși și zâmbea. Da, zâmbea! Așa că

mi-am dat capul pe spate și am sărutat-o pe gură. I-am simțit limba pătrunzându-mi în gură ca un țipar cald. Am tras încetișor la vale fermoarul halatului și mi-am strecurat mâna înăuntru. Sub halat nu mai avea nimic.

Philip făcu o pauză și rămase cu privirea ațintită asupra focului din șemineu. Morris descoperi că mai are puțin și-o să cadă din fotoliu, așa de tare se aplecase în față; și i se stinsese și trabucul.

— Aha, și? întrebă el, pipăind cu mâinile după brichetă. Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— I-am dat jos de pe umeri halatul care a început să pocnească din cauza electricității statice. Am căzut în genunchi și mi-am lipit fața de pântecul ei. Ea și-a trecut degetele prin părul meu și și-a înfipt unghiile în umerii mei. Am așezat-o pe pat și, cu o mână, am început să-mi scot febril hainele în timp ce cu cealaltă continuam s-o mângâi, temându-mă să n-o pierd dacă îi dau drumul fie și numai pentru o clipă. Am mai avut atâta limpezime de spirit cât s-o întreb dacă nu riscă o sarcină și ea doar a dat din cap că nu, fără să deschidă ochii. Apoi am făcut dragoste. N-a fost nimic subtil și nici n-a ținut o veșnicie, dar un orgasm ca acela de-atunci n-am mai avut în viața mea niciodată, nici înainte și nici după aceea. Simțeam că sfidez moartea, că, posedând-o pe Joy, mă întorc printre cei vii. Mi-a astupat gura cu mâna, ca să mă-mpiedice să-i strig numele din toți rărunchii: Joy, Joy, Joy.

După aceea am adormit aproape instantaneu. M-am trezit singur în pat, în pielea goală, acoperit cu pilota. Razele soarelui se furișau în cameră printre crăpăturile oblonului și am auzit zumzetul unui aspirator pus la treabă într-o altă încăpere. M-am uitat la ceas. Era 10:30. M-am întrebat în sinea mea dacă nu cumva am visat că am făcut dragoste, dar amintirea fizică era mult prea vie și concretă, iar hainele îmi erau azvârlite vrainste, exact așa cum le aruncasem cu o seară în urmă. Mi-am pus cămașa și pantalonii și-am trecut din dormitor în camera de zi. O italiancă mărunțică, cu părul strâns

într-un batic, aspira covorul. Mi-a zâmbit larg, a oprit motorul și mi-a zis ceva neinteligibil. Din bucătărie a apărut Joy, ducând în brațe un băiețel care ținea în mână o mașinuță și se uita lung la mine. Joy arăta cu totul altfel decât cu o seară în urmă – era mai elegantă și cu mult mai multă stăpânire de sine. Se pare că se tăiase la o mână, avea un plasture, altminteri era superbă cu ținuta ei impecabilă, purta un fel de rochie de pânză și părul îi era moale și înfocat, de parcă tocmai s-ar fi spălat pe cap. M-a întâmpinat cu un zâmbet strălucitor, forțat, dar mi-a evitat privirea. „Ah, salut, mi-a spus ea, tocmai voiam să te trezesc.” Sunase la aeroport și aflase că avionul decolează la 12:30. Intenționa să mă ducă la aeroport de îndată ce eram gata. Doream să mănânc ceva sau, mai întâi, să fac un duș? Era gazda perfectă tip Consiliul Britanic, detașată, politicoasă, răbdătoare. M-a întrebat până și dacă am dormit bine. Iar eu m-am întrebat în sinea mea dacă episodul din seara trecută nu fusese cumva doar un vis erotic, dar când am zărit halatul albastru atârnat pe ușa de la baie, toată povestea mi-a năvălit iar în minte cu o bogăție de detalii senzuale care nu putea fi numai și numai imaginație. Forma exactă a sfârcurilor ei, turtite și cilindrice, era întipărită pe terminațiile nervoase din vârful degetelor mele. Mi-am adus aminte de părul ei pubian neobișnuit de luxuriant și de culoarea lui de-un auriu-pal, cu reflexe roșiatice datorate veiozei de pe noptieră, și de linia ce-i încingea pântecul acolo unde se termina porțiunea bronzată. Toate acestea nu puteau să fi fost doar un vis. Dar îmi era cu neputință să mă lansez într-o conversație intimă cu ea, n-aveam loc de-ntors de menajera aia cu aspiratorul și de copilașul care-i stătea tot timpul la picioare. Și îmi era limpede că nici ea n-are chef de-așa ceva. Se-nvârtea de colo-colo prin casă și turuia întruna cu femela și cu băiețelul. Chiar și când m-a condus la aeroport, l-a luat pe puști cu ea și mititelul avea o gură bogată și se băga în vorbă ca musca-n lapte. Deși stătea pe

bancheta din spate, se apleca mereu în față și își băga capul între noi, de parc-ar fi vrut să ne împiedice, nu cumva să fim prea intimi unul cu celălalt. Începeam să cred că-o să ne despărțim fără un singur cuvânt despre cele petrecute în noaptea dinainte. Era absurd. Pur și simplu n-o înțelegeam. Simțeam că-i de datoria mea să descopăr ce-a mănănat-o la purtarea aia extraordinară. Să fi fost o nimfomană care se dăruia primului venit – să fi fost eu ultimul dintr-o lungă serie de conferențieri ai Consiliului Britanic care-i trecuseră prin dormitorul învăluit în lumina aia purpurie? La un moment dat chiar mi-a trecut prin minte că trebuie să existe vreo înțelegere secretă între Simpson și ea, că am fost folosit drept gaj într-un fel de joc erotic bizar, numai de ei știut, că, probabil, el se întorsese tiptil în apartament și se ascunsese în spatele uneia dintre oglinzile aflate în dormitor. O singură privire aruncată volanului mi-a fost de-ajuns pentru ca toate aceste speculații să-mi pară fantastice – părea atât de normală, atât de integră, atât de engleză. Și, totuși, ce motive să fi avut? Muream de curiozitate să aflu.

Când am ajuns la aeroport, mi-a zis „Sper că nu te deranjează dacă te las aici, nu?” A trebuit să coboare totuși, ca să-mi deschidă portbagajul și mi-am dat seama că era singura ocazie în care i-aș mai fi putut spune ceva între patru ochi. „Nu ne mai spunem nimic despre ce s-a întâmplat aseară?” am întrebat-o, în timp ce-mi scoteam geanta din portbagaj. „Ah”, a exclamat ea cu zâmbetul radios al gazdei perfecte, „nu vă faceți probleme că ne-ați trezit din somn. În meseria noastră ne-am obișnuit cu gândul că lumea vine și pleacă la ore dintre cele mai ciudate. Firește, cel mai adesea nu la bordul unor avioane în flăcări. Sper ca astăzi să aveți parte de un zbor fără peripeții. La revedere, domnule Swallow!” Auzi la ea, „domnule Swallow”! Asta-mi era femeia care doar cu câteva ceasuri mai devreme stătea cu picioarele încolăcite de ceafa mea! Ei bine, îmi era limpede ca lumina zilei că, oricare-ar fi fost